

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181485392.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

"Men I, mine lidende Medskabninger! I, hvis Sjæle nedtrykkes til Jorden af de Smerter og Bekymringei, som I ikke tro eder stærke nok til at udholde! Eder skylder jeg endnu nogle faa Ord, for end jeg forlader denne Materie. Ingenlunde maa I tro, at jeg vil betage eder Mod og Kraft til at bære eders Lidelser, idet jeg nedsætter eders Kaar langt under Dyrenes. Nej! jeg vil snarere styrke eder og gyde Lægedom i eders Saar. Naar I endogsaa lide mere, end I tro, at eders Kræfter kan taale; naar endogsaa Haabet synes rent at forlade eder, o! saa fortvivler ikke! Den samme gode og vise Skabere, der har fundet det tjenligt at prove eder ved Lidelser og Smerter i Verden, har ogsaa givet eder en paalidelig og tilforladelig Trøst, ikke et Ror, som let kan brækkes, men en Stav som den, Vandringsmanden udsøger, der er dygtig til at udholde alle Rejsens Vanskeligheder med ham. Det er Religionen, den guddommelige Religion, der skal give eder 143 Trøst, der skal lindre eders Smerter, der skal hjælpe eder at staa der, hvor I ellers maatte falde. Den er stærk nok dertil; og den Trøst, som det svage Menneske ved den kan bekomme, overvejer al den Trøst, som alle jordiske Ting kan give. Bruger I den retteligen; siger eders Samvittighed eder, at I ikke ved egne Laster have paadraget eder eders Lidelser; vide I, at I aldrig have handlet saaledes imod andre Mennesker eller Dyr, at I derved kunne have fortjent eders Plager; forestille I eder stedse med en fast Overbevisning, at der er et Liv efter dette Liv, der sfal holde eder skadeslose for alt, hvad I have lidt her i Verden; ere I overbeviste om, at den højeste Grad af Lyksalighed, som dør kan opnaas, umuligen kan blive andre Skabninger til Del end dem, der have haft Evner til at være dydige, gode og retskafne*); o! da kunne I aldrig fortvivle, da ville I vist med Taalmodighed bære eders Lidelser; da kunne I midt i eders Smerter være stolte af den Lykke, I nyde frem for de ufornuftige Skabninger, at I ere Mennesker."